

Een sprookje over Vogelenzang

Er was eens... lang, heel lang geleden een boerderij, genaamd Hoeve Frankenberg. De boerderij lag ongeveer op de plaats die we nu kennen als Vogelenzang. Het was op deze boerderij dat ons sprookje begon.

Het leek een gewone dag voor boer Frank. Hij deed zijn ronde over het erf, voerde de varkens en de koeien en liep toen verder naar het kippenhok om de verse eieren te rapen.

"Dat is vreemd", riep boer Frank verbaasd uit. Daar, tussen het hooi lag een ei zoals hij het nog nooit had gezien. Het was groot en had felle kleuren. Boer Frank wilde het ei oppakken, maar op dat moment begon de schaal te barsten.

Een klein kuikentje kroop uit het ei. Het was het lelijkste vogeltje dat boer Frank ooit had gezien. Het vogeltje was helemaal zwart, had geen veren en een snavel zo krom als een hoepel. "Wat moet ik met jou", vroeg boer Frank zich af. Ook de andere kippen in het hok waren niet blij met het gekke kuikentje. Ze begonnen het vogeltje meteen te pikken.

"Stop!", riep het kuikentje. Boer Frank schrok zich rot. Het vogeltje kon praten. "Ik ben Felicia. Ik ben gekomen om vrede en vriendschap te brengen", zei het kuikentje. Maar boer Frank wilde het niet horen. "Kuikentjes horen niet te praten. Ze zijn niet zwart en lelijk. Ze zijn schattig en geel. En ze hebben pluizige veertjes. Jij bent geen kuiken. Je maakt de kippen van streek. Ga weg!"

Het was alsof de kippen boer Frank konden horen. Ze pikten nu nog harder. Felicia sloot haar ogen en wenste dat ze weg was. Toen gebeurde het. Ze strekte haar vleugels en ineens zaten ze vol met prachtige veren. Boer Frank en de kippen deinsden achteruit, want haar vleugels leken meterslang. Op haar borst kwamen nog meer veren. Goudgeel en vurig rood. Felicia stak haar snavel in de lucht en brulde luid. Een klein vonkje ontsnapte uit haar keel. Ze was een feniks geworden!

Felicia de Feniks wapperde met haar vleugels en vloog de lucht in. Ze vloog hoger en hoger en met ieder slag die ze maakte, leek de tijd vooruit te spoelen. Ze keek uit over het dorp dat de mensen Halsteren noemde. Eerst waren er nog maar een paar kleine huizen en wat boerderijen. Maar Halsteren werd steeds groter.

De oude kerk in het dorp kreeg gezelschap van een raadhuis, een tweede kerk werd gebouwd in de Dorpsstraat. Felicia zag hoe de eerste tram door Halsteren reed en stopte bij het Station Vogelenzang. Toen Felicia nog een keer met haar vleugels sloeg, zag ze hoe

firma De Leeuw de steenfabriek Vogelenzang opende op de plaats waar een paar vleugelslagen daarvoor nog Hoeve Frankenberg had gestaan.

Felicia vond het mooi, de naam Vogelenzang. "Dit is vast een plek waar veel vogels samenkomen en waar het gezellig is", dacht ze. Ze zocht een plekje om te landen, maar de werknemers van de fabriek waren veel te druk met het maken van stenen en draineerbuizen van leem.

Felicia klapte daarom nog eens met haar vleugels. De arbeiders waren vertrokken. De fabriek stond leeg. De mensen in Halsteren waren niet blij. Felicia wilde wel naar hen toevliegen om ze op te vrolijken, maar ze dacht aan boer Frank en de kippen die haar hadden weggejaagd. Ze sloeg nog een keer met haar vleugels.

Nu was de fabriek weer verdwenen. De grond was in handen gekomen van bouwonderneming Heeffen en Van Elzaker uit Halsteren. In opdracht van het Schilders Pensioenfonds werd er gebouwd. Winkels en woningen. Er kwamen zelfs vogels naar het gebied. Felicia zag hoe eerst een Merel en later een Kievit, een Leeuwerik en zelfs een Nachtegaal er hun nestje bouwden. "Hier moet ik ook zijn", wist Felicia. Ze vloog nog één rondje en zocht naar een plekje om haar eigen nestje te bouwen.

Plots klonk er een hoop gekwetter en gekakel. Een stel hanen liep stampvoetend tussen de nesten door. De Merel, Kievit, Leeuwerik en Nachtegaal keken angstig toe en hielden hun adem in. En Felicia? Die zag haar droom voor een plek vol vriendschap en gezelligheid in rook opgaan. Moe van de lange vlucht koos ze een plekje, verstopt van alle herrie. Ze sloeg nog één keer met haar vleugels en de vlammen stegen op. De tijd van Felicia de Feniks zat er op.

En toen werd het stil. Zo plots als het gekwetter begon, zo snel stopten de hanen er ook weer mee. Want niet ver van de plek waar Felicia was verbrand, deden ze een bijzondere vondst. Het was een reusachtig groot ei, gemaakt van de lekkerste chocola die er bestaat. "Dit moet een teken zijn", zeiden de hanen. Ze vergaten de ruzie en sloten vriendschap. Samen braken ze het ei open. Honderden kilo's chocola kwamen tevoorschijn. De Merel, Kievit, Leeuwerik en Nachtegaal en alle andere vogels van Halsteren; iedereen pikte een stukje mee. Meer vriendschappen werden gesloten, er werd gelachen, gedanst en gefeest. En zo kwam de droom van Felicia alsnog uit.

En leefde iedereen in Halsteren nog lang en gelukkig.

